

močjo ob tla, da se je prevrnilo stojalo s sliko vred ter padlo na onesveščenega slikarja, kateremu se je iz globoke rane na glavi v tem hipu poredila kri. Pajka se je polotila znova besnost. Razbijal, trgal, metal in uničeval je vse, kar mu je prišlo pod roko ter krel, krel . . .

Tončka pa je bežala. Dospevši na ulico, je skočila v prvi voz, ki je prišel mimo ter hitela domov. In videč ondi svojo razbito miznico, je vedela, da je izgubljeno vse . . . Naglo je zmašila svojo hranilnično knjigo, svoje dragotine, darove svojega soproga v kovčeg in — zbežala . . .

Ko je prišel Pajk domov, sta bila dovilja in Božidarček že sama. In ne zmenivši se za služkinjo, je omahnil odvetnik tik zibelke na tla, skril svoj obraz v otročjo odejo ter glasno zaplakal:

»Moj sin! — Moj ubogi sin!« — — — — —

Še tisto noč je zapustila Tončka mesto. Pobrala je vso toaleta, kolikor je je imela v vili, napolnila štiri kovčege z različnimi dragocenostmi ter se odpeljala v Budimpešto . . .

Dr. Strel pa je izdeloval svojemu šefu tožbo: »za ločitev zakona med doktorjem Pajkom in — gospo Tončko, rojeno Vrhnikovo« . . .

(Dalje prihodnjič.)

Pesem.

Ah! zapojte, zaigrajte
Pesmico sladkó
Na zabavo našo
Z vajeno rokó.«

In zapel sem, zaigral sem
Ljubim deklicam,
Moji deklici predragi;
In biló jo sram.

Tak' lepó, tak' hrepeneče
Drobne strune pele so,
Tiho pesem deklice
Razumele so.

»Ej, ej, zdaj pa vemo, vemo,«
So veselo vzklikale,
Druga drugi so poredno
Si z očmi mežikale.

»Ej, ej, zdaj pa vemo, vemo,
Kaj se vedno brani le
V našo družbo samotarka;
Vgánile smo, vgánile!«

Ona pa je tam sedela,
Orosile so solzé
Njena lica zardela,
Meni tolklo je srcé.

Mihael Mihajlov.

